

AMB G DE GIRONA

JAUME FABRE

Miradors gironins de tota mena, reunits en un llibre

Una guia per eixamplar la vista

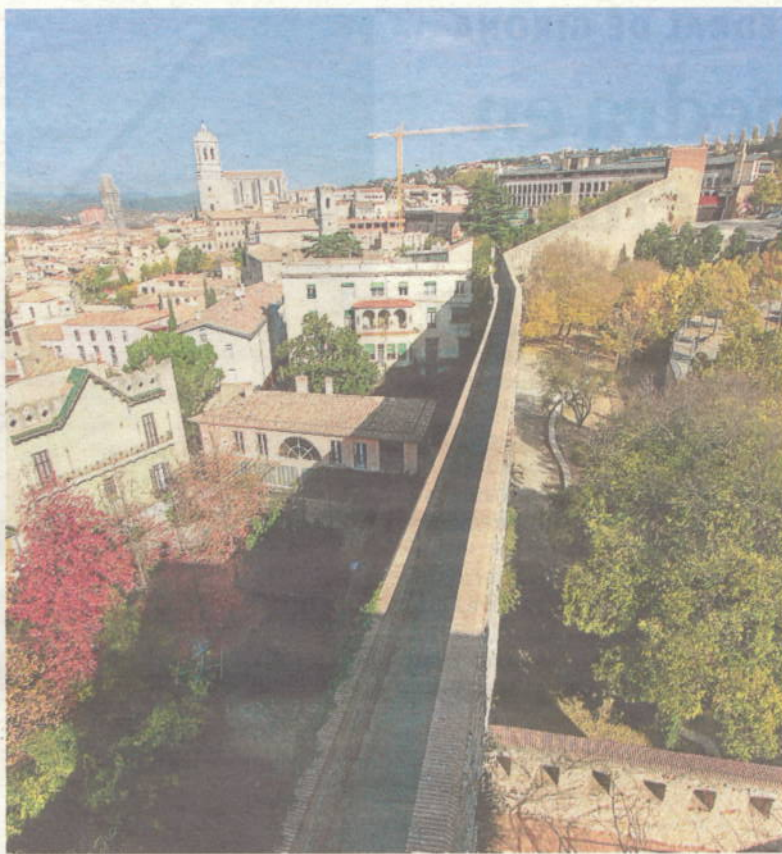
Els cims del Pirineu gironí són una font de plaer per als qui els agrada estendre la mirada sobre espais amplis. Però ho són també els gratacels de les ciutats, les muralles de Girona o les torres dels castells i les esglésies, i fins i tot alguns llocs plans en cotes baixes, com les vores de l'estany de Banyoles o els camins de ronda de la Costa Brava. El naturalista empordanès Josep M. Dacosta ha catalogat en un llibre que acaba de publicar-se els miradors més interessants de les comarques gironines. Títulat *Vèrtexs i miradors*, és una guia magnífica per als amants dels belvederes. N'hi ha que són el final d'una llarga excursió a peu i d'altres de més assequibles als quals es pot arribar amb cotxe. Alguns han estat molt ben condicionats, amb instal·lacions elevades, baranes i plànols

Josep Maria Dacosta ha escrit 'Vèrtexs i miradors' després de fer un laboriós treball de camp

orientadors i altres no tenen altra infraestructura que la roca nua.

El llibre és el resultat d'un laboriós treball de camp, fet amb evident estimació pel territori. En la nota biogràfica inclosa a la contraportada, l'autor hi fa saber que "les bases per redactar aquest llibre les va aprendre al moviment escolta i al Centre Excursionista Empordanès".

Hi destaca en primer lloc la funció de les senyalitzacions oficials de vèrtexs geodèsics, aixecades inicialment per organismes estatals, amb uns característics mollons cilíndrics, i des del 1994 per la Generalitat de Catalunya, que ha desenvolupat una xarxa pròpia, basada en la de l'Estat, marcada amb unes petites xapes, com de tap de xampany, encastades a terra. Els mollons estatals han sofert les conseqüències del vandalisme i les inclemències meteorològiques i molts d'ells es troben o en mal estat o totalment abatuts. Però el pitjor de tot és que aquest abandonament ha anat acompanyat del fet que ja no s'eliminin els arbres dels cims, com abans es

Un aspecte de la muralla de Girona, amb la catedral al fons

feia perquè no impedissin la visibilitat cap a altres fites geodèsiques. Això està suposant que alguns cims deixin de ser les mirandes excel·lents que havien estat en altre temps. Això ho pateixen especialment els excursionistes

que recorren els punts culminants de les Gavarres.

Es recorda també el fet històric que els poblats ibèrics se situaven sempre en llocs amb bones perspectives, probablement per poder veure venir l'enemic, amb la

mateixa lògica que es decidiria a l'Edat Mitjana l'emplaçament dels castells.

Entre els millors miradors muntanyencs, Josep M. Dacosta esmenta, a part dels de cims del Pirineu i el Montseny, altres com la Mare de Déu del Mont, Sant Pere de Rodes, el del Suro Gros a Vilama-niscle, el de Sant Grau, el de Sant Miquel de Solterra o de les Formigues, i alguns pics de les serres de Rocacorba i Finesres, entre altres.

Mesurar el "tibi dabo"

Cita també com a bons badadors els més destacats gratacels aixecats a la Costa Brava en els anys de desori turístic, com els de Palamós o els situats a la proximitat de la desembocadura de la Muga. Menys assequibles són les antenes de telecomunicacions, miradors reservats als tècnics que tenen autorització per enfilars-hi. Una de les informacions més curioses que dona és sobre els càlculs fets pels matemàtics empordanesos Simó Bosch i Lluís Sabater per saber amb certa precisió la superfície i la distància màxima visibles des d'un cim. D'aquesta manera van poder calcular fins on arribava la vista de Jesucrist quan va ser temptat pel dimoni i també l'extensió de terra que hauria obtingut si hagués cedit a les temptacions ofertes amb el "tibi dabo" satànic relatat a l'Evangelí de Sant Mateu.

Un dels paratges que es poden contemplar des del camí de ronda de S'Agaró

Bibliografia: busqueu-la al Google!

■ A la última pàgina del llibre *Vèrtexs i miradors* hi ha una bibliografia de text sorprenent que és de lectura obligada per a tots aquells que estiguin interessats en el futur del respecte als drets d'autor. Internet està introduint nous costums que haurien causat escàndol en altre temps però que comencen a ser considerats ara com la cosa més normal del món. Costums que van des del més barroer "copiar i enganxar" amb què es fan alguns llibres sense citar la procedència dels materials utilitzats, fins a d'altres més subtils, dels quals la bibliografia d'aquest llibre que ara es publica pot ser un indicador.

En aquesta bibliografia no s'esmenta cap llibre, sinó que s'hi indica, textualment el següent: "Les publicacions i llibres consultats, com que no se'n fa una relació exhaustiva, es poden localitzar fent una cerca electrònica amb el nom dels autors i obres citats en el text". És a dir, que qui vulgui saber quins llibres i articles ha utilitzat l'autor, que ho busqui al Google.

Això, que tindria un cert sentit per a una bibliografia orientativa, de les de "per a saber-ne més", sembla, en canvi, poc respectuós amb els autors dels quals s'han manllevat informacions, en obviar absolutament les fonts

Portada del llibre

consultades i en no esmentar-les per res ni en el text ni en la pintoresca bibliografia final. Se suposa que qui vulgui saber d'on s'ha tret ha de

començar a escriure al Google algun dels mots del capítol i anar comprovant el contingut de tots els llibres o documents que apareguin per descobrir si n'ha consultat alguna plana.

Això passa en un llibre fet per un científic que coneix molt bé el tema que tracta, que ha treballat amb gran dedicació i ha elaborat una obra original amb una majoria d'aportacions pròpies i que ha anat a tots els llocs de què parla, com ho prova el fet que totes les fotografies han estat realitzades per ell "in situ".

No volem ni pensar que pot passar si aficionats poc

rigorosos comencen a fer llibres, sense moure's de casa, amb el mateix sistema de citacions de fonts, és a dir, amb un expeditiu "busqueu-ho al Google".

La bibliografia conté també una insòlita anotació final, que no sembla estar pas en el lloc més indicat. La transcrivim textualment: "Convé recordar que cal anar a les mirandes, tant a les muntanyenques com a les litorals, amb un material específic i una meteorologia favorable. Ni l'autor ni l'editor no poden assumir cap responsabilitat en cas que s'esdevingui qualsevol accident".